

zákonodárcovým bylo, by o otázce přípustnosti výpovědi podle zákona o ochraně nájemníků rozhodoval sborový soud první stolice vždy s konečnou platností, a aby každý jiný opravný prostředek byl v řízení tom vyloučen. Ustanovení to zůstalo v platnosti i poté, když nabyl účinnosti zákon o základních ustanoveních soudního řízení nesporného ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. a to podle § 1 odst. (2) zákona toho. Tímto zákonem byla sice připuštěna v § 49 obnova nesporného řízení, ale ze zařazení tohoto ustanovení do oddílu pátého pojednávajícího »o opravných prostředcích« vyplývá, že zákonodárce považuje obnovu řízení za druh opravných prostředků. Jakkoli od doby účinnosti zákona toho (1. listopadu 1931) byl zákon o ochraně nájemníků ze dne 28. března 1928, čís. 44 sb. z. a n. několika zákony prodlužován a doplňován, na doslovu § 4 zákona toho ani těmito zákony se nic nezměnilo, ač si zákonodárce musil býti toho vědom, že nyní podle § 49 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. je obnova řízení nesporného možná, takže i z toho lze právem vyvozovati, že proti rozhodnutí prvního soudu o svolení k výpovědi je přípustný jen rekurs ke sborovému soudu první stolice a že každý jiný opravný prostředek, tedy i obnova řízení je naprosto vyloučen (srov. také rozhodnutí čís. 12.519 sb. n. s.). Při tomto stavu věci není nezákonnosti (§ 46 odst. 2 zák. 100/1931) v tom, že nižší soudy odmítly žádost za obnovu řízení, třebaže tak učinily z jiných důvodů a netřeba se zabývat ani důvody dovolacího rekursu ani důvody nižších soudů, a rovněž odpadá potřeba obírat se pojmem »osoby třetí« podle § 49 zák. čís. 100/1931.

Čís. 12907.

Rozhodčí soud, ujednaný ve společenské smlouvě, jest příslušný po případě i pro nárok o splnění disolučního ujednání.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, R I 966/33.)

Žalobce i žalovaný byli zapsáni v rejstříku jako veřejní společníci firmy »Bratří R-ové«. Proti žalobě, již se domáhal žalobce na žalovaném, by žalovaný byl uznán povinným splniti disoluční ujednání ze dne 30. a 31. března 1931 se změnou, ujednanou 1. dubna 1931 tak, jak v pamětním protokole jest obsaženo, podepsati tento protokol, vydati ověřený podpis opovědi rejstříkovému soudu za účelem výmazu žalovaného, složit 33.717 Kč, vydati prohlášení o dispozičním právu účtem firmy u banky U., vydati tiskopisy, knihy atd. — vznesl žalovaný námitku nepřislušnosti řádného soudu, ježto pro spor stran ze společenské smlouvy je příslušný rozhodčí soud dle § XIX smlouvy. Soud první stolice odmítl žalobu pro nepřislušnost řádného soudu. Důvody: Ze smlouvy ze dne 9. března 1929 má soud zjištěným, že se oba společníci, kdyby mělo dojít mezi nimi ke sporu ze společenské smlouvy, podrobují rozhodnutí rozhodčího soudu. Protokolem ze dne 30. a 31. března zjištěno, že tento odstavec společenské smlouvy vzhledem k tomu, že event. spory ze společenské smlouvy nově neupravuje

a vzhledem k jasným slovům »ostatně zůstávají v platnosti ustanovení společenské smlouvy«, váže strany nadále. Za definitivní a pro strany závazné jest míti jen disoluční ujednání ze dne 30. a 31. března, ježto pamětním protokolem ze dne 2. dubna tím, že žalovaná, nesouhlasivši se všemi jeho podmínkami, jej nepodepsala, nechtěla se jím vázati a je nezávazný. Ostatně sama žalující strana tvrzením, že pamětní protokol ze dne 2. dubna 1931 obsahoval veškeré podmínky definitivního disolučního ujednání přesně tak, jak se obě strany na něm shodly dne 30. a 31. března a tím, že se v žalobě nezmiňuje o tom, že by ujednáním ze dne 1. dubna, pokud se týče 2. dubna odst. XIX. společ. smlouvy, resp. věta, z níž soud dovozuje další jeho ponechání v platnosti, ujednáním ze dne 30. a 31. března byla modifikována, sama uznává za definitivní ujednání ze dne 30. a 31. března. V důsledku toho a na základě shora řečených okolností nabyt soud přesvědčení, že i pro spor ze společenské smlouvy, i z disolučního ujednání je příslušným v souzeném případě rozhodčí soud (§§ 577—599 c. ř. s.). Re k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřislusnosti řádných soudů. D ů v o d y: Rozhodčí soud byl ujednan ve společenské smlouvě pro spory ze společenské smlouvy. Podle souhlasného tvrzení obou stran byla společenská smlouva zrušena dohodou stran ze dne 30. a 31. března 1931 a strany jsou v rozepři jen o realizaci této dohody; žalující strana, tvrdíc dodatečnou změnu této úmluvy ze dne 1. dubna 1931 ve znění pamětního protokolu ze dne 2. dubna 1931 domáhá se žalobou jejího splnění, kdežto žalovaná strana, popírajíc onu dodatečnou změnu a tvrdíc dodatečný vznik diferencí týkajících se provedení disoluce zásadně dojednané, domáhala se její realizace cestou soudní likvidace a byla odkázána s tímto požadavkem na pořad práva. Ustanovení disolučního ujednání ze dne 30. a 31. března 1931 o tom, že »ostatně zůstávají v platnosti ustanovení společenské smlouvy«, které prvý soud v napačeném usnesení vykládá v ten smysl, že se týká i rozhodčího soudu, nemůže podle názoru soudu rekursního míti tento význam, ježto rozhodčí soud smluven byl, jak již shora uvedeno jen pro spory ze společenské smlouvy a nevztahuje se tudíž na všechny spory ze společenského poměru vůbec a při dojednaném zrušení této smlouvy nelze je tedy aplikovati na spory ze smlouvy disoluční, t. j. ze smlouvy smlouvu společenskou právě zrušující. Okolnost, že žalobce sám původně měl za to, že rozhodčí soud je příslušný i pro nynější žalobu, nemůže býti správnému výkladu disoluční dohody na závadu a soud rekursní dospívá proto k závěru, že v souzeném případě skutečně jde o spor ne již ze zrušené společenské smlouvy, nýbrž o spor o dodržení a splnění smlouvy disoluční, jejíž pravý obsah je právě mezi stranami sporný a pro rozhodnutí tohoto sporu je proto příslušný ne svého času pro dobu trvání společenské smlouvy dohodnutý spor rozhodčí, nýbrž soud řádný, podle § 51 čís. 2 a § 39 čís. 3 uvoz. zák. k obch. zák. věcně příslušný.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud neposoudil věc správně, maje za to, že podle souhlasného tvrzení obou stran byla zrušena společenská smlouva a že již nejde o spor ze zrušené společenské smlouvy, nýbrž o dodržení a splnění smlouvy disoluční. Vpravdě jde tu jen o zrušení společnosti shodnou vůlí stran, tedy o ukončení společenského poměru, jak na ně bylo pamatováno již ve společenské smlouvě v odst. XV a jak se uvádí také v čl. 123 čís. 4 obch. zákona. Ani kdyby to nebylo v disolučním ujednání, zůstala by ustanovení společenské smlouvy nedotčena, jmenovitě i v odst. XIX, pojednávajícím o rozhodčím soudu. Právním základem sporu zůstává společenská smlouva a společenský poměr, který byl podle žalobcova tvrzení dodatečně modifikován, a zůstává proto smlouva, pokud jde o příslušnost rozhodčího soudu, nedotčena. Právem tedy soud první stolice k námitce žalovaného žalobu pro nepříslušnost odmítl.

Čís. 12908.

Zástupce státního obvodního lékaře nemá nárok na plat za dobu vojenského cvičení, leč by tento jeho plat byl výslovně vymíněn ve služební smlouvě nebo v ustanovovacím dekretu.

(Rozh. ze dne 13. října 1933, Rv I 557/32.)

Žalovanému byla jakožto zástupci obvodního lékaře vyplacena státní správou odměna za měsíc červenec 1929, kdy konal vojenské cvičení. Žalobu státu o vrácení zaplacené odměny za červenec 1929 procesní soud první stolice zamítl, maje za to, že státnímu úředníku, jímž jest obvodní lékař, přísluší plat i za dobu, co konal vojenskou službu. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: V žalobě výslovně bylo uvedeno, že žalovaný byl jen zástupcem obvodního lékaře, nikoli obvodním lékařem, jak má za to soud první. Okolnost ta byla žalovaným uznána za správnou. Jako zástupce obvodního lékaře však jest jen úředníkem smluvním, a neměl proto nárok na placenou dovolenou, ani mu nepříslušel plat za dobu, co konal vojenské cvičení, a měl jen nárok na plat za dobu, co službu zástupce obvodního lékaře skutečně vykonával. Soud první se prý však smlouvou tou vůbec nezabýval. Soud odvolací odstranil tuto neúplnost řízení tím, že provedl důkaz spisy Zemského úřadu v Užhorodě a zjistil, že žalovaný byl dekretem zemského úřadu v Užhorodě ze dne 14. května 1927 ustanoven jen zástupcem obvodního lékaře ve V. s ročními požitky za služební výkony 9.000 Kč a s cestovním paušálem 600 Kč, jež jsou splatné pozadu. Jde tedy o služební poměr žalovaného, jež upravují §§ 41 a 42 vlád. nař. ze dne 11. ledna 1923 čís. 24 sb. z. a n. a tudíž o smluvní služební poměr, jehož základem jest služební smlouva, kte-